

Gloria Fiului prezentată în Ioan 6

Isus Hristos – Trimisul Tatălui

Philipp-Richard Schulz

© P.-R. Schulz, Online începând de la: 10.03.2021, Actualizat: 10.03.2021

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite și fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacției noastre.

Versete călăuzitoare: Ioan 6

Introducere

În mod deosebit evanghelia după Ioan ne arată dorința și orientarea Domnului Isus pentru a împlini numai voia Tatălui. Ca Fiul desăvârșit al Tatălui El a venit din glorie ca să arate oamenilor pe Tatăl, să vorbească despre El și să arate ce înseamnă părtășia la sânul Tatălui. În cele din urmă El a murit, ca să aducă pe oameni într-o astfel de părtășie intimă cu Dumnezeu Tatăl. Domnul vorbește în diverse locuri despre motivația Lui și poziția Lui pentru a face această slujire.

Vrem în acest articol să ne ocupăm cu unele afirmații deosebite ale Domnului în Ioan 6. Patru afirmații din capitolul acesta ne vor ajuta să ne uimim de frumusețea Domnului.

Patru frumuseți ale Domnului Isus

1. Dependența Lui de Acela care L-a trimis

Ioan 6.11,23: Și Isus a luat pâinile și, *mulțumind*, a împărțit celor care ședeau; și, la fel, din pești, cât au vrut. ... dar alte corăbioare din Tiberiada veniseră aproape de locul unde mâncaseră pâinea, *după ce mulțumise Domnul*.

S-ar putea trece cu vederea peste aceste versete la citire. Căci primul verset stă într-o formă asemănătoare la ceilalți evangheliști în contextul hrănirii celor cinci mii. Nici versetul al doilea nu pare să aibă o importanță mare deosebită; și la fel de puțin versetele din Ioan 6.22-24, căci ele relatează „numai” cum mulțimea poporului a ajuns să caute pe Domnul pe partea cealaltă a lacului, și ele nu se găsesc în celelalte evanghelii.

Însă nu este uimitor că tocmai în evanghelia după Ioan, în care citim despre Fiul veșnic, atotputernic al Tatălui, de două ori se face referire la faptul că Domnul a mulțumit pentru pâini, înainte ca poporul să le primească să le mănânce? În mod deosebit în versetul 23 această informație nu ar fi avut importanță sau însemnătate pentru descrierea evenimentului. Fraza ar fi putut fi, fără ca cineva să ducă lipsă de vreo informație în derularea acțiunii, și așa: „Dar alte corăbioare din Tiberiada veniseră aproape de locul unde mâncaseră pâinea.” Este deja ciudat și totodată minunat, că Duhul Sfânt poartă de grijă ca Ioan să preia în evanghelia sa această propoziție secundară – „după ce mulțumise Domnul”.

Ce putem învăța din aceasta? De ce această informație este importantă pentru noi? Deci această adăugare „După ce El a mulțumit” face deosebit de clară *o chestiune*: și anume, dependența de Tatăl Său, în care Domnul Isus a trăit în tot timpul slujirii Sale. El, Cel care a trăit în permanentă părtășie cu Tatăl Său, a luat totul, orice întâlnire, orice minune, din mâna Dumnezeului Său și S-a făcut așa de deplin dependent de Acela care L-a trimis. Aici la înmulțirea pâinilor El nu a urmărit ca oamenii să se minuneze de El. El nu voia să Se lase admirat. Prin rugăciunea Sa El a arătat clar că El acționează pe baza unei misiuni încredințate Lui de altcineva și în dependență de altcineva și El aștepta totul de la Acesta, de la Tatăl Său.

Nu ar fi fost dreptul Domnului să împartă simplu pâinea? Nu era El Cel care a făcut să crească cerealele și nu a dat El oamenilor aptitudinea să le prelucreze? Desigur ar fi fost dreptul Lui deplin, dar El nu a vrut să Se folosească de el. În loc de aceasta, dorința Lui a hotărât să îndrepte atenția spre Tatăl și să-L preamărească pe El, fapta Lui.

2. Domnul nu caută onoarea proprie

Ioan 6.15: Isus deci, cunoscând că au de gând să vină și să-L ia ca să-L facă împărat, S-a retras din nou în munte, El singur.

După ce oamenii au mâncat din pâini și s-au săturat, ei au ajuns să se uimească (probabil era mai degrabă fascinație) de acest Om Isus, care a purtat de grijă să fie destulă pâine. Oamenii au tras concluzii cuprinși fiind de această fascinație. Unii au ajuns să fie de părere că Domnul era Profetul făgăduit. Cu regret s-a rămas la această concluzie provocată de aceste emoții scurte. Alții – și aceștia par să fie mulțimea poporului – au ajuns la concluzia că nu era o posibilitate mai potrivită pentru a pune capăt luptei zilnice pentru hrana trupului decât de a face imediat împărat pe „Înmulțitorul de pâini”.

Nu ar trebui să condamnăm prea repede poporul pentru această idee. În contrast cu împrejurările noastre actuale o mare parte a activității zilnice era dedicată pentru a avea hrană suficientă pentru ziua respectivă și în cel mai bun caz și pentru zilele următoare. Dacă cineva ar fi împărat – așa erau probabil gândurile oamenilor -, care fără probleme ar împărți nespuse de multă pâine, atunci viața zilnică s-ar ușura foarte mult. Cu regret, prin aceasta mulțimea poporului a arătat clar că ei nu au înțeles ceea ce de fapt Domnul voia să le arate. Domnul nostru descrie mai târziu problema și spune fidel înțelesului, că poporul într-adevăr a văzut minunea și a fost uimit de ea, însă a scăpat total ocazia să vadă un semn în minune (Ioan 6.26).

În evanghelia după Ioan minunile, pe care le face Domnul, sunt numite pretutindeni „semne”. Aceasta arată clar despre ce este vorba aici în mod deosebit: pe baza lucrurilor, pe care le face Domnul, trebuie să se arate ceva, să devină vizibil ceva. Ar trebui să conducă la oprire și meditare. Probabil ne putem gândi în privința aceasta la un semn de circulație, la un indicator de direcție. Când Domnul face o minune aici în evanghelia după Ioan, atunci ea este întotdeauna un semn (un indicator de direcție) spre Tatăl. Prin ceea ce face Domnul oamenii ar trebui să-L cunoască pe Dumnezeu ca Tată și pe Fiul, care a venit în lumea aceasta ca să reveleze pe Tatăl.

Deci dacă oamenii voiau să-L facă pe Domnul Isus „împărat al pâinii” lor, atunci devine clar că ei nu au înțeles mesajul și nu au văzut semnul. Căci altfel reacția lor ar fi fost o prosternare cu reverență și o întrebare, cum se poate ajunge la acest Tată veșnic.

Probabil unii dintre noi s-ar fi gândit într-o astfel de situație: ei bine, mulțimea poporului într-adevăr nu a înțeles exact ceea ce trebuia de fapt să devină clar, dar oricum ei admiră pe Domnul Isus. Și în cele din urmă sunt lucruri mai grave decât a deveni deodată împărat! – Domnul Isus a gândit și a acționat cu totul altfel. Niciodată țelul Lui nu a fost să Se mărească pe Sine în ceea ce făcea. Și cu atât mai puțin voia să fie ovaționat și onorat prin entuziasmul

simplu al oamenilor, care în inima lor erau foarte departe de El. Pentru El era un *singur* țel, o *singură* direcție a privirii: să glorifice pe Acela care L-a trimis, și să nu se odihnească până când nu a împlinit deplin voia Tatălui.

Două capitole după aceea citim despre Domnul Isus cum El Însuși descrie motivațiile Lui. El spune: „Dar Eu nu caut gloria Mea” (Ioan 8.50).

3. Domnul face voia Tatălui

Ioan 6.38-40: Am coborât din cer nu ca să fac voia Mea, ci voia Celui care M-a trimis. Și aceasta este voia Celui care M-a trimis, ca din tot ce Mi-a dat să nu pierd nimic, ci să-l înviez în ziua de apoi. Pentru că aceasta este voia Tatălui Meu, ca oricine Îl vede pe Fiul și crede în El să aibă viață eternă; și Eu îl voi învia în ziua de apoi.

Solomon descrie în cartea Proverbe un trimis/sol de încredere: „Ca răcoarea zăpezii în timpul secerișului este un sol credincios pentru cei care îl trimit: el înviorează sufletul stăpânului său” (Proverbe 25.13). Deci s-ar putea pune întrebarea, ce înseamnă denumirea „sol credincios”? Unele aspecte sunt probabil următoarele: un sol credincios

- transmite repede mesajul (nu târăgănează),
- transmite mesajul conform adevărului,
- acționează în interesul stăpânului,
- nu depășește cadrul care i-a fost încredințat.

Suntem unanimi că „solul credincios” desăvârșit era Domnul nostru Isus Hristos. În diferite locuri din evanghelia Îl găsim ca Acela care aduce mesajul de la Dumnezeu și cheamă pe oameni la El.

Și aici în evanghelia după Ioan Domnul este un trimis; însă într-un alt sens decât acela pe care ni-l prezintă primele trei evanghelii. Aici este Fiul veșnic, care este în Sânul Tatălui; El este Acela, care a fost trimis pe pământul acesta ca să arate oamenilor cine este Tată. Astfel și în evanghelia după Ioan nu găsim nici un capitol în care Domnul să nu transmită mesajul Său oamenilor prin cuvânt și faptă. Mereu și iarăși mereu Îl auzim și Îl vedem transmitând mesajul Său.

Dacă aici în Ioan 6 Îl auzim pe Domnul Isus vorbind despre cauza pentru care El a coborât din cer, atunci afirmația Lui se potrivește deplin în imaginea Trimisului desăvârșit. Domnul putea mărturisi liber că El, atunci când El a venit pe pământul acesta, nici câtuși de puțin nu a avut dorința să acționeze din proprie inițiativă. El, ca Dumnezeul veșnic, ca Fiu al Tatălui, S-a identificat desăvârșit cu voia Tatălui. Voia Tatălui și a Fiului sunt identice. Și chiar atunci când această unitate nu ar fi fost – așa lasă să se înțeleagă versetul nostru – Domnul Isus niciodată nu ar fi făcut altceva decât numai ceea ce voia Tatăl.

Vedem aici subordonarea deplină și ascultarea perfectă. Însă acestea două nu sunt izolate, ci în Domnul nostru Isus se găsește și hotărârea necondiționată și năzuința de a face realmente voia Tatălui, și aceasta în cele mai mici detalii. Aceasta se arată deja în aceea că El a venit

chiar în lume. Tatăl a dat într-adevăr adevărata Pâine, dar totodată adevărata Pâine (Domnul nostru Isus) a coborât pe pământ.

Vrem să mai deducem încă un gând din aceste versete din Ioan 6.38-40: este deosebit de demn de laudă când un trimis este total subordonat și ascultător stăpânului său și totodată hotărât să facă ceea ce vrea stăpânul său. Totodată aceste însușiri sunt absolut fără valoare și fără efect dacă trimisul nu cunoaște voia stăpânului său. El nici măcar nu știe care este mesajul lui, și de asemenea ce comportare se cuvine mesajului.

Ce bine este că Domnul nostru Isus a cunoscut în cele mai mici detalii voia Tatălui Său. El a știut în orice moment al vieții Sale care era misiunea Lui și pentru ce El era aici. El cunoștea exact dorința din inima Tatălui, și El știa care mesaj și la care timp – în cuvânt sau în faptă – trebuia dat mai departe (compară cu Ioan 6.39,40).

Ce Domn Isus Hristos minunat! Numai despre El se poate spune cu adevărat: „El înviorează sufletul Stăpânului Său” (Proverbe 25.13)! Ah, de am cunoaște mai mult cât de nepătrunsă era și este bucuria Domnului nostru Isus Hristos pentru Tatăl Său!

4. Să trăiești pentru altul

Ioan 6.57: După cum M-a trimis pe Mine Tatăl cel viu și Eu trăiesc datorită Tatălui, tot așa, cel care Mă mănâncă pe Mine va trăi și el datorită Mie.

Această afirmație a Domnului Isus stă aproape la sfârșitul controverselor Sale cu iudeii și merge mult mai departe decât afirmația din acest capitol referitoare la dependența Fiului de Tatăl. Totodată ea rezumă punctele pe care le-am tratat înainte.

Isus Hristos spune despre Sine Însuși, despre viața și învierea Sa, că El trăiește „datorită Tatălui”. Aceasta înseamnă: totul în viața Lui avea ca țel să facă ceea ce voia Tatăl. Acestui țel îi erau subordonate toate celelalte: orice slujire, orice vorbire, orice semn, și aceasta indiferent de timp, de loc și de împrejurări.

Rezumat pe scurt s-ar putea spune: sensul vieții Sale pentru Domnul nostru era să Se dedice deplin pentru Tatăl Său și pentru voia Sa, da, să Se jertfească pe Sine Însuși. Nu era nici o dorință de realizare de Sine, ci mai degrabă o aspirație la glorificarea Tatălui. De asemenea nu era nici un loc pentru prezentarea de Sine, ci fiecare cuvânt, fiecare faptă slujea la prezentarea Tatălui. Domnul nu a căutat nici independența Lui, ci a trăit în deplină ascultare simultan cu libertatea și autoritatea deplină, pe care El ca Fiul veșnic al lui Dumnezeu le-a avut întotdeauna.

Unele aspecte și efecte practice, pe care le-a avut această atitudine a Domnului Isus, le-am studiat în pasajele anterioare. Vrem acum să privim un alt loc din evanghelia după Ioan, care ilustrează impresionând inima această afirmație: „Eu trăiesc datorită [sau: prin] Tatălui”:

Ioan 18.37: Pilat deci l-a spus: „Atunci, ești Tu Împărat?” Isus a răspuns: „Tu zici că Eu sunt Împărat. Eu pentru aceasta M-am născut și pentru aceasta am venit în lume, ca să

---

mărturisesc pentru adevăr. Oricine este din adevăr ascultă glasul Meu.”

După ce Domnul a suportat trădarea printr-un prieten, tăgăduirea din partea unui ucenic și interogatoriul îndelungat din partea fariseilor și sentința lor nedreaptă, El stă acum înaintea lui Pilat. Și din nou El are parte de învinovățirile false și de minciunile mai-marilor poporului Israel cu privire la Persoana Sa, ca să-L facă vrednic de dispreț înaintea domnitorului lumesc și să provoace o sentință de moarte. Pilat nu este mulțumit cu situația, deoarece își dă seama de invidia care i-a determinat pe farisei și pe cărturari să-L dea în mâinile lui. Astfel și acest om fără Dumnezeu pune Domnului multe întrebări: întrebări, care lezează; întrebări, care arată clar cât de puțină înțelegere, ca să nu mai vorbim de prețuire, avea el pentru Fiul minunat al lui Dumnezeu.

Și cum stau lucrurile cu Domnul Isus în această situație? El vede chinurile care vor veni, nedreptatea strigătoare, respingerea totală, răstignirea, moartea și înainte de toate judecata îngrozitoare din partea lui Dumnezeu asupra păcatului și păcatele stând direct înaintea Lui. Ce situație îngrozitoare, în care se oferă orice prilej de a te preocupa cu tine însuși și să te întrebi cum vei putea suporta ce urma să vină. Având în vedere lipsa posibilității de a scăpa și respingerea nesfârșită aproape că nu te poți aștepta la nimic altceva decât la resemnare, zdrobire și o căutare plină de panică a ultimei ascunzători. Vedem noi chiar și cea mai mică aparență a unei astfel de reacții din partea Domnului nostru? Răspunsul este clar: Nu! În loc de aceasta găsim liniște și blândețe. Și mai găsim ceva: conștiința desăvârșită pentru misiunea Sa și hotărârea totală de a împlini această misiune.

Deja în această nevoie profundă Domnul dă lui Pilat o mărturie clară și tare despre misiunea Sa, când spune: „Eu pentru aceasta M-am născut și pentru aceasta am venit în lume, ca să mărturisesc pentru adevăr.” Domnul Isus știe foarte exact în ce lumină stă viața Lui, și El nu are nimic altceva în inimă, decât să împlinească până la sfârșit această misiune – care L-a determinat deja să vină în lumea aceasta. Era voia lui Dumnezeu ca adevărul să fie clar mărturisit în lume, adevărul despre:

- starea omului în general,
- starea poporului Israel,
- Ființa lui Dumnezeu, da, despre Ființa Tatălui,
- viața veșnică, pe care o vor primi credincioșii,
- relațiile noi, în care vor trebui să vină credincioșii.

Domnul Isus a depus această mărturie în chip desăvârșit în tot timpul vieții Sale și în acest ceas de cele mai adânci suferințe și necaz de necuprins nu a uitat care era voia Tatălui. El a căutat numai onoarea Aceluia care L-a trimis. Domnul Isus a trăit cu adevărat „datorită Tatălui”!

Cum stau lucrurile cu noi?

Afirmația Domnului Isus în Ioan 6.57 nu se termină cu aceea, că Domnul spune, că El ar trăi „datorită Tatălui”. Mai mult chiar, această parte a versetului este introducerea, etalonul pentru partea a doua a versetului. De aceea vrem la sfârșitul acestui studiu, care a avut ca subiect în mod deosebit gloria Fiului lui Dumnezeu, să facem o transpunere scurtă în viața noastră de

creștini credincioși.

Ioan 6.57: După cum M-a trimis pe Mine Tatăl cel viu și Eu trăiesc datorită Tatălui, *tot așa, cel care Mă mănâncă pe Mine va trăi și el datorită Mie.*

Tocmai am văzut ce înseamnă să trăiești pentru altcineva. Domnul face clar aici, că toți cei care Îl urmează trebuie să se lase evaluați după modelul Său. Ce revendicare!

Spre rușinea noastră trebuie să recunoaștem că la noi numai foarte rar se găsește ceva din acest devotament deplin și din acest altruism. Mult prea des urmărim cu râvnă mare și devotament deplin țelurile personale, rânduim totul așa fel ca să fie comod pentru noi și să fie legat cu cât mai puțină posibilă împotrivire. Și care este țelul în aceasta? La sfârșit trebuie să rezulte ceva care ne folosește, care ne face să înaintăm și care ne ajută să ne organizăm și mai comod. Chiar și în slujirea în cadrul Adunării lui Dumnezeu devotamentul nostru (plin de bucurie) încetează de cele mai multe ori când ne tăgăduim pe noi înșine sau trebuie să ne așteptăm la neplăceri.

În privința aceasta Cuvântul lui Dumnezeu arată clar că noi ca și creștini credincioși nu putem alege dacă vrem sau nu să urmăm modelul Domnului nostru Isus. Ioan exprimă, călăuzit prin Duhul, astfel: noi suntem datori să umblăm corespunzător: „Cine zice că rămâne în El este dator și el însuși să umble așa cum a umblat El” (1 Ioan 2.6). Pe cât de serios și umilitor este mesajul Domnului aici pe de o parte, cu atât mai îmbucurător este el pe de altă parte.

Dacă citim exact afirmația Domnului din Ioan 6.57 vom constata că El vorbește despre un context natural: asemănarea noastră cu El va crește de la sine. El nu spune: „Dacă faceți aceasta, atunci s-ar putea ca voi să trăiți cu adevărat pentru Mine.” Și de asemenea El nu spune: „Dacă faceți aceasta și pe lângă aceasta sunteți evlavioși, atunci ...” Nu, El vorbește despre o legătură tare, despre o certitudine: El spune: „Tot așa, elva *trăi* datorită Mie”, el va *trăi* pentru Mine.

De care condiții este legată această perspectivă? Să-L mănânci pe El, aceasta este premisa pentru asemănarea cu El pe drumul vieții noastre. Domnul dorește ca noi să-L mănâncăm ca „pâinea vieții” (Ioan 6.35) și ca noi „să mănâncăm carnea Lui și să bem sângele Lui” (Ioan 6.53,54). Aceasta înseamnă: fiecare trebuie să se preocupe personal, an de an, zi de zi, cu cine este El. Noi trebuie să cercetăm și să ne luptăm să înțelegem cum a trăit El aici pe pământ („pâinea vieții”). Însă nu numai aceasta: noi trebuie să ne preocupăm la fel cu devotamentul Lui deplin la cruce; să vedem cum a suferit El, cum El „Și-a dat sufletul la moarte” (Isaia 53.12); să înțelegem care a fost motivația pentru aceasta și în ce desăvârșire strălucește Domnul în toate acestea („să mănâncăm carnea Lui și să bem sângele Lui”).

Această mâncare a cărnii Domnului și acest băut al sângelui Său are loc o dată la convertirea noastră. Domnul descrie aceasta în Ioan 6.50-53. Totodată este un procedeu care se repetă permanent în viața credinciosului (Ioan 6.54,56-58). Ceea ce eu mănânc devine o parte din mine. Nu este așa, că eu pot vedea totul clar și pot identifica totul, însă sănătatea și constituția corpului meu depinde foarte mult de ceea ce consum. La fel este și în domeniul spiritual. Dacă mă „hrănesc” cu Domnul, atunci aceasta mă va marca; atunci parte cu parte a trăsăturilor

Sale vor deveni părți componente ale ființei mele.

Nu este cauza lipsei noastre de dăruire și a năzuinței noastre de realizare în aceea că noi ne însușim prea puțin din Domnul? Haideți să cercetăm din nou cu râvnă nouă cine este El și cum a acționat El. Și haideți ca ceea ce am găsit să nu-l înregistrăm ca și cunoștință, ci să-l luăm în inima noastră cu rugăciune și luptă.

Vrem să ne amintim încă odată ce realitate minunată este că Dumnezeu face pe oameni capabili să devină asemenea Fiului Său minunat în acțiuni, gânduri și motivații. Cine dintre noi oamenii și-ar fi putut imagina o așa măreție? Cine ar fi îndrăznit să spere la așa ceva?

Domnul Isus putea spune ca rezultat final al vieții Sale: „Eu Te-am glorificat pe pământ, am sfârșit lucrarea pe care Mi-ai dat-o s-o fac” (Ioan 17.4). Ce frumos ar fi, când noi vom sta odată înaintea tronului harului și Domnul nostru poate să spună despre noi: „Da, tu ți-ai trăit viața nu numai pentru tine însuși, ci mereu ai urmărit să-ți trăiești viața pentru Mine, Cel care te-am răscumpărat. – Și ce pagubă în sens invers, când despre toate cele mari și frumoase, pe care ni le-am clădit pe pământ, Domnul va putea la sfârșit numai să spună: Ai avut multe șanse, ai realizat mult, însă cu regret ai urmărit numai un singur țel: să te realizezi pe tine însuși și să te prezinți într-o lumină bună. Ah, dacă ai fi trăit mai mult pentru Mine!

Haideți să năzuim din nou,

- să trăim conștient dependenți de Dumnezeuul nostru,
- să căutăm onoarea Dumnezeului nostru,
- să facem voia Aceluia care ne-a chemat,
- să ne trăim viața pentru Domnul nostru.

Tradus de la : [Die Herrlichkeit des Sohnes in Johannes 6](#)

Traducere: Ion Simionescu